

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 22195/2024
19.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца – противтуженог АА из ..., чији је пуномоћник Мирослав Данојлић, адвокат из ..., против тужене – противтужиље ББ из ..., чији је пуномоћник Милан Илић, адвокат из ..., ради иселења и по противтужби ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца – противтуженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1865/23 од 10.07.2024. године, у седници одржаној 19.02.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца – противтуженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1865/23 од 10.07.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца – противтуженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1865/23 од 10.07.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене – противтужиље за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Убу П 329/22 од 01.02.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац – противтужени тражио обавезивање тужене – противтужиље да се исели са свим лицима и стварима из двособног стана површине 39 м² број Ц23, који се налази на трећем спрату зграде број ..., на кп. бр. ... КО ... из ЛН бр. ... КО ... Ставом другим изреке, утврђено је да је тужена – противтужиља по основу заједничке куповине средствима из своје посебне имовине и по основу ванбрачне тековине са сада пок. ВВ из ..., постала сувласник са ½ удела на двособном стану површине 39 м², број Ц23, који се налази на трећем спрату зграде број ..., на кп. бр. ... КО ... из ЛН бр. ... КО ..., што је тужилац – противтужени као законски наследник сада пок. ВВ из ... дужан да призна и дозволи да се тужена – противтужиља на основу ове пресуде упише у јавне књиге као сувласник напред наведене имовине, са уделом од 1/2. Ставом трећим изреке, утврђено је да је тужена – противтужиља по основу ванбрачне тековине са сада пок. ВВ из ... постала сувласник на путничком возилу марке „...“, модел „...“ и путничком возилу марке „...“ тип ..., са

уделом од $\frac{1}{2}$, што је тужилац – противтужени као законски наследник пок. ВВ из ... дужан признати и дозволити да се тужена – противтужила на основу ове пресуде упише у јавним књигама као сувласник напред наведене имовине, са поменутиим уделом. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац – противтужени да туженој – противтужили на име парничних трошкова овог спора плати 333.305,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1865/23 од 10.07.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца – противтуженог, потврђена првостепена пресуда и одбијен захтев парничних странака за накнаду трошкова другостепеног парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац – противтужени је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужена – противтужила је доставила одговор на ревизију захтевајући накнаду трошкова за састав тог одговора.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/2011 ... 18/2020), у вези члана 92 Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 10/23), Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе става 1. тог члана, с обзиром да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Предмет тражене правне заштите по тужби је исељење тужене – противтужиле из стана, а по противтужби утврђење да је тужена – противтужила по основу заједничке куповине средствима из своје посебне имовине и по основу ванбрачне тековине сувласник са $\frac{1}{2}$ удела на двособном стану и на два путничка возила. Побиијана одлука, којом је тужбени захтев тужиоца – противтуженог за исељење одбијен, а по противтужби за утврђење усвојен, донета је правилном применом материјалног права и то одредби члана 4, 168. став 2, 171. став 1, 180. став 2, 3. и 5. и 191. Породичног закона, а у примени наведених одредби закона не постоји неуједначена судска пракса. Ревидент у ревизији, позивајући се на погрешну примену материјалног права, у ствари указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, што није разлог за изјављивање посебне ревизије. Такође, наводима ревизије ревидент указује и на битне повреде поступка, што такође не може бити разлог за изјављивање посебне ревизије, на основу одредбе члана 404. став 1. ЗПП.

На основу одредбе члана 404. став 2. ЗПП Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побиијаног дела не прелази

динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исељења поднета је 12.02.2020. године, а означена вредност предмета спора у тужби је 4.000,00 динара, док је тужена противтужбу поднела 03.03.2020. године, ради утврђења, а као вредност предмета спора по противтужби означен је износ од 7.500,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретној правној ствари ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени и противтужбени захтеви односе на неновчано потраживање, а у коме означене вредности предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Трошкови за састав одговора на ревизију тужене – противтужиље нису били нужни и потребни у смислу одредбе члана 154. став 1. ЗПП, па је на основу одредбе члана 165. став 1. ЗПП, Врховни суд одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић